

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

เมื่อได้ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการให้บริการฟิตเนส ทำให้ได้ทราบถึงหลักกฎหมายต่างๆที่ใช้ในการคุ้มครองผู้บริโภคที่ใช้บริการในธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพแล้ว จึงได้นำหลักกฎหมายดังกล่าวมาสรุปและเสนอแนะแนวทางแก้ไข ดังต่อไปนี้

5.1 บทสรุป

ในธุรกิจการให้บริการฟิตเนส หรือที่เรียกกันว่า ฟิตเนสเซนเตอร์ มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของผู้คนในปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะผู้คนในปัจจุบันให้ความสำคัญในการดูแลรูปร่างและสุขภาพร่างกายกันมากขึ้น ซึ่งธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพนั้น สามารถตอบสนองความต้องการในส่วนของผู้คนในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

แต่ผู้บริโภคที่ใช้บริการในธุรกิจการให้บริการฟิตเนส ก็ต้องประสบกับความไม่เป็นธรรมต่างๆหลายประการด้วยกัน เนื่องจากโดยเฉพาะการขาดหน่วยงานที่ควบคุมและกำกับดูแลการประกอบธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพเป็นการเฉพาะ

แม้ว่าปัจจุบันจะมีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค แต่กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ไม่ได้ให้อำนาจโดยตรงต่อหน่วยงานดังกล่าวข้างต้น ทำให้หน่วยงานเหล่านั้น มิได้มีอำนาจหน้าที่ในการคุ้มครองผู้บริโภคที่ใช้บริการฟิตเนสเป็นการเฉพาะทำให้ผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบจากการประกอบธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพไม่ได้รับการคุ้มครองเยียวยาที่เหมาะสม

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษากฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ พบว่ากฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ไม่สามารถคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบจากการประกอบธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพได้อย่างเพียงพอ ซึ่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าวมีความบกพร่องอยู่หลายประการ โดยเฉพาะการขาดมาตรการทางกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมการประกอบธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพเป็นการเฉพาะ จึงทำให้

เกิดปัญหาต่อผู้บริโภคที่เข้าใช้บริการดังกล่าวหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านหน่วยงานที่กำกับดูแลธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ปัญหาด้านลักษณะของสัญญาให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ปัญหาการเรียกเก็บค่าบริการโดยอัตโนมัติ ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพมาตรฐานของการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อผู้บริโภค ผู้เขียนจึงขอเสนอแนะแนวทางในการในการแก้ไขปัญหาข้างต้นเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ดังนี้

5.2.1 เห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499 โดยกำหนดให้ธุรกิจฟิตเนส เป็นพาณิชย์กิจที่ถูกบังคับให้ต้องจดทะเบียนพาณิชย์ โดยควรกำหนดหลักเกณฑ์ขั้นตอนเกี่ยวกับการขออนุญาตประกอบธุรกิจ โดยอาจกำหนดวัตถุประสงค์ หน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจ อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานที่กำกับดูแล มาตรฐานของสถานประกอบการ คุณสมบัติของบุคคลต่างๆ ในธุรกิจฟิตเนส ทั้งนี้ เพื่อควบคุมให้การประกอบธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ต้องมีการจดทะเบียนพาณิชย์

5.2.2 เห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวย มาตรฐานของสถานที่การบริการ ผู้ให้บริการ หลักเกณฑ์ และวิธีการตรวจสอบเพื่อการรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานสำหรับสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 พ.ศ. 2551 โดย เพิ่มเติม ข้อ 4 ของประกาศดังกล่าว ให้กิจการฟิตเนส เป็นสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวย ตามมาตรา 3 (3) (ข) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการฉบับที่ 4 พ.ศ. 2546 เพื่อให้ธุรกิจฟิตเนส ถูกควบคุมมาตรฐาน ทั้งในด้านสถานที่ การบริการ และผู้ให้บริการ เช่นเดียวกับกิจการเพื่อสุขภาพอื่นๆ

5.2.3 เห็นควรมีการออกประกาศของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541 โดยกำหนดให้ธุรกิจการให้บริการฟิตเนส เป็นธุรกิจควบคุมสัญญา เพื่อกำหนดข้อความที่ต้องมีและห้ามมีในสัญญา และให้ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ต้องแจ้งระงับการเรียกเก็บเงินจากบัตรเครดิตทันที เมื่อสัญญาการให้บริการฟิตเนส สิ้นสุดลง โดยให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาและสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นหน่วยงานให้ความคุ้มครองผู้บริโภค ให้ได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญาให้บริการฟิตเนส

5.2.4 เห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 โดยเพิ่มคำนิยาม คำว่า “สินค้า” ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้ครอบคลุมถึงการให้บริการตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคด้วย ซึ่งจะทำให้ผู้ใช้บริการพิตเนสไม่มีภาระในการพิสูจน์ว่า ผู้ให้บริการจงใจหรือประมาทเลินเล่อหรือไม่ เพราะภาระการพิสูจน์ดังกล่าวจะตกไปอยู่กับฝ่ายผู้ให้บริการ